

Megjelenik évente tízszer.	„Mily szépek a hegyeken az örömondónak lábai, aki békességet hirdet, jót mond, szabadulást hirdet, aki ezt mondja Sionnak : Uralkodik a te Istened.“ Ésaías 52, 7.	VIII. évfolyam 7. szám.
----------------------------	--	----------------------------

Felhívás a szolgálatra az utolsó órában.

„Menjetelek el ti is a szőlőbe és ami igazságos, megkapjátok.“ Máté 20, 7.

Jézusnak eme szavai egy felhívást tartalmaznak a szolgálatra az utolsó órában. Egy szívélyes meghívás, és egy szeretetteljes megbízás az együttmunkálkodásra az ő szőlőjében. Az Úr maga intézi ezen szavakat az utolsó órában mindegyikünkhöz. Ezzel rámutat a szőlőnek Úra az önkéntes munkásokban való nagy szükségre és egyúttal világosan megérteti, hogy ilyeneket még ma is keres. Ez a sürgős meghívás bizonyosságot is tesz a Mesternek azon készségéről, hogy bennünket az ő dicső szolgálatában felhasználni akar, hogy részesei legyünk azon örömeknek és áldásoknak, melyeket az ő érte való munkálkodás oly gazdagon magával hoz. Az itt elhangzott meghívás és az itt megadott megbízás a szolgálatra, nemcsak bizonyítéka az ő hozzánk való benső szeretetének és felülmulhatatlan kegyelmének, hanem egy biztosítéka is annak, hogy ő, mint a szőlőnek Úra mindazoknak, akik szívesen és örömmel mennek, gazdag mértékben adományozza a szolgálathoz szükséges bölcsességet, bátorságot, erőt és kitartást. Az, aki elküld, meg is adja a kívánt felszerelést; a megbizással adományt és képességet is osztogat.

Tekintettel ezen magasztos és buzdító tényekre, engedjünk örömmel az Úr fenti hívásának. Komoly és kitartó munkával erősítsük meg mindenkoron azt, hogy a mi munkánk egy szívbeli munka, gyümölcse a vele való közösségünknek és bizonyítéka az iránta való szeretetünknek. Az Isten szőlőjébe való menetelünket azonban egy teljes odaszentelésnek és feltartóztatlan odaadásnak is kell megelőznie, mert ez a titka az eredményes és kitartó mun-

kának és az alapja az Istennek tetsző működésnek. „Az alázatos munkás, aki engedelmeskedik Isten hívásának, biztos lehet az isteni segítségben. Egy ilyen nagy és szent kötelezettség elvállalása már magában véve is felemeli a jellemet, tevékenységre serkenti a szellemi erőket, erősíti és tisztítja az indulatokat és a szívet. Csodálatos, hogy milyen erős lehet egy gyenge férfi az Isten erejébe vetett hit által, mily határozott az ő fáradozásaiban, mily gazdag a nagy eredményekben. Aki kevés ismerettel, egyszerű módon hozzákezd és közli azt, amit tud, egyidejűleg pedig további ismeretek után kutat, az azt fogja találni, hogy az egész mennyei kincs rendelkezésére áll. Minél jobban igyekszik valaki felebaráti szeretetből másnak az Isten igéjét megmagyarázni, annál világosabb lesz ő maga előtt is. Minél jobban használjuk ismeretünket és alkalmazzuk erőnket, annál több lesz az ismeretünk és erőnk.“ White E. G. (Christi Gleichnisse S. 350.)

„Ami igazságos, megkapjátok.“

Az Úr Jézusnak ezen ígérete egy erős vigasz az ő munkatársai részére; egy erős bizonyosság arról, hogy Isten gyermekei és szolgálói igazságosságban fognak részesülni. Mindnyájuk részére eljön a megjutalmazás napja, amelyen maga az Úr fogja megadni mindenkinek „ami igazságos“. Máté 20, 4. Ő, a Mester ismeri mindannyiuk megerőltetéseit. Azon viszonyok és körülmények, amelyek mellett mind-egyiknek dolgoznia kell, nincsenek elrejtve előle. Ő ismeri minden egyes szolgájának nehézségeit és harcait. Látja az ő könnyeiket és komoly küzdelmeiket a lelkekért; ismeri eredményeiket és eredménytelenségeiket és hallja

forró imáikat. Tudomása van mindarról, ami gyermekeit és szolgálait bárhol is éri; pontosan tudja, hogy ki mennyi terhet és fáradságot viselt. Ismeri a legtitkosabb szándékait és legmélyebb érzelmeit szívének, a legbensőbb indítóokait munkájának és minden tettének, minden meghozott áldozatot és önmegtagadást és azon lelkületet is, amelyben mindezek megtörténtek. A megjutalmazásnál mindezekre tekintettel lesz. Azon a napon senki sem lesz kihagyva, vagy pedig megrövidítve. Az addig elrejtve maradt hitcselekedetek és hitgyőzelmek akkor majd dicső fényben nyilvánvalókká lesznek. Istennek igazságos megjutalmazása napján Krisztusnak sok oly harcosa, ki hűségesen működött Mesteréért, mint Isten hőse lesz bemutatva.

„Az Isten iránti hűség és a szeretetből végzett szolgálat az, amely által az isteni elismerés megszerezhető. A Szentlélek mindazon működései, melyek által az emberek a jóra, vagy Istenhez vezetettek, a mennyei könyvekbe feljegyeztetnek és Istennek napján mindazok, akik engedték őt magukon keresztül működni, dicsérve lesznek. Ők együtt fognak az Úrral örülni, mikor az ő országában meglátják azokat, kiknek megmentésére ők eszközül szolgáltak. Akkor meg lesz nekik engedve az ő munkájában ott is részt venni, mivel képesek lettek erre azáltal, hogy ott a földön is részt vettek az ő munkájában. Amik mi egykor a mennyben leszünk, az csak visszatükröződése annak, amik mi most jellemben és a szent szolgálatban vagyunk. Krisztus azt mondta magáról: „Az embernek fia nem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon.” Máté 20, 28. Ez az ő munkája a földön ugyanaz, mint ami a mennyben; és a jutalma annak, hogy mi ezen a földön Krisztus munkatársai voltunk, a nagyobb erőből és azon előjogból áll, hogy a jövővilágban is az ő munkatársai lehetünk.” White E. G. (Gleichnisse S. 357. 358. old.)

Azért menjünk megszentelt szívvel és dolgozzunk becsülettel és az iránti bizalommal, „aki elhívott bennünket.” 2. Péter 1, 3. Ahelyett, hogy elfáradnánk az Úrért és a lelkek üdvéért végzett munkánkban, inkább „erősödjünk az Úrnak dolgában mindenkor.” 1. Kor, 15, 58. Tekintettel arra, hogy a bűnnek éjszakája előre haladt, a mi megváltásunknak napja pedig elközelgett, erőltessük meg magunkat kétszeresen és minden munkánkban az elveszettek megmentését és Mesterünk megdicsőítését tartsuk a legmagasabb és utolsó célunknak. Akkor, midőn az Úr eljön, mindenki cselekedetét igazságosan megítéli; „mindenik a maga jutalmát veszi a maga munkája szerint.” 1. Kor. 3, 8. „és mindenkinek az Istentől leszen a dicsérete.”

50

1. Kor. 4, 5. „Bármilyen rövid is a mi szolgálati időnk, vagy bármilyen kevés is a mi munkánk, de ha gyermeki hittel követjük Jézust, a megjutalmazás nem fog elmaradni. Azt, amit a nagyok és a bölcsek nem tudnak megcsomagálni, azt a gyengék és a kicsinyek megkapják.”

A mennynek aranykapui nem azok előtt nyílnak meg, akik önmagukat felmagasztalják; a büszkének nincs biztosítva a belépés. De egy kis gyermeknek reszkető érintésétől tágra nyílnak az örökkévaló ajtók. Dicső lesz azoknak kegyelmi jutalma, akik a hit egyszerűségében és az Isten iránti szeretetben munkálkodnak.” White E. G. (Gleichnisse 399. old.)

Azért engedelmeskedjünk mindnyájan hatalt szívvel az Úr hívásának az utolsó órában az ő szolgálatára és dolgozzunk vele szoros közösségben és örömmel, „amíg eljövend” 1. Kor. 11, 26. Amen

Voigt Miksa

A Szentlélek munkája.

Amint a földműves tavasz idején, hasznos művelés alá veszi a földet: tövist, gazt, gylomot kivág illetve kiszánt, összegyűjt és elperzsel, mielőtt a nemes magot a földbe hintené; ugyanígy munkálkodik Isten, Szentlélek által a megtérő bűnös szívében, egy új élet tavaszán. A Szentlélek ráfuvál a testre s az ami erősnek látszik, gyöngye lesz; ami szépnek, elhervad; a testi természet ereje széttörik; minden testiességet elperzsel, hogy hely készítessek Isten ígéje számára. A felébredt bűnösnek sokszor az a tapasztalata, hogy imájára gyógybalzsam helyett, nagyobb sebet s fájdalmat kapott. Az igazságnak Lelke, mélyen behatol szívünk talalajába, hogy minden vad indát kivágjon és elperzseljen. Megfosztja a bűn szennyes ruhájától, amely erősen reánk tapadt, hogy felöltöztessen az igazság ruhájába. Az igazságnak Lelke vezet el minden igazságra, a bekövetkezendőket megjelenti és Krisztus Urunkat dicsőíti általunk. (Ján. 16, 13. 14.) Sok ember előtt felfoghatatlan az, hogy a tanítványok 3^{1/2} évi tanítás után sem voltak képesek megérteni, a Jézusra bekövetkezendő eseményeket. (Luk. 18, 31—34.) Részünkre, Jézus előre tett kijelentései az ő szenvedéseiről, olyan tiszták és világosak, mint a kristály. A beteljesedés meghozta a teljes értelmet is. Mi sokszor csodálkozunk a tanítványok vakságán és hitetlenségén. Mily reménytelenül hangzanak a két tanítvány szavai az emmausi uton: „Pedig mi azt reméltük, hogy ő az, aki megfogja váltani Izráelt.” (Lukács 42, 21.) A kételkedés és a hitetlenség tövissei elfojtották az Isten szavának magvából kikelt nemes növényt. Még az an-

gyalok üzenete is a feltámadásról, üres beszédnek látszott előttük. (Luk. 24, 11.) A tanítványok legszomorúbb életpercei voltak ezek. Nem bíztak Isten ígében és a Szentlélek vezetésében. Azért jöttek reájuk a megpróbáltatások, hogy megszabaduljanak s megtisztuljanak minden önzéstől, nagyravágyástól, versengéstől, irigységtől és hogy minden nézeteltérésnek vége legyen. S akik Jézus mennybemenetele után tíz napon át egy szívvel s lélekkel együtt imádkoztak, beteltek Szentlélekkel. Az igazságnak Lelke, Jézus szavainak teljes megértésére vezette őket. Nagy erő és világosság volt ez számukra a Szentírás tanulmányozására és hirdetésére. Ez volt a tanítványok pünkösdje.

Ezen csodálatos esemény ma, csak mint pusztá emlék maradt az emberek előtt. Kedves testvérem! Gondold meg jól: Mit ér az neked, hogy Jézus tanítványaira régen kitöltetett a Szentlélek és neked meg semmi részed nincs benne? A tanítványok, mely életével azonos a te életed? Krisztus Urunk halála előtti, vagy a Szentlélek kitöltése utáni tanítványok életével? A mi mennyei Atyánk nekünk is ígért egy pünkösdot, a késői esőt. Hos. 6, 3.

Mi hisszük és tapasztaljuk, hogy mint adventi nép, Isten Szentlelkétől vagyunk vezetve. Rendelkezzünk a jelenvaló igazsággal. Az Úr reánk bízta az örökkévaló evangélium hirdetését az egész világon. Ez a mi előjogunk. De most az a kérdés, ha mint nép Isten Szentlelkétől vagyunk-e vezetve, mennyire érzed ezt kedves testvéreim a te saját életedben? Gondold csak meg, hogy Isten Szentlelke az egyetértésnek, egységnek, szeretetnek, szelidségnek és békeségnek a Lelke. Mily sokszor kész az ember Bibliával a kezében más embereket, látása és gondolatainak mértéke szerint mérni! Azt gondolván, hogy a mi felfogásunk, észjárásunk, az igazságnak Lelke. Nagy csalódás! Ilyen beképzelés, veszekedő és civakodó harcosokat termel. A Szentlélek munkája éppen az, hogy a kevély ember megaláztassék. Nem az, amit mi gondolunk, tesz minket a Szentlélek harcosaivá, hanem az Isten kegyelme. A mi gondolataink, beszédünk, cselekedeteink, igazak és tiszták kell, hogy legyenek. A Szentlélektől indítatva. Nincs nagyobb csalódás annál, ha valaki a gyülekezetben Biblia szerint gondolkodik és a mindennapi életben igazságtalan életet él; nincsen Isten Lelkétől vezetve.

Isten Szentlelke, aki teremtés előtt lebegett a vizek felett s várta a teremtés munkájába a beavatkozást, megjelent Jézus felett felkenetése alkalmával, hogy átvegye vezető szerepét és 3¹/₂ évi várakozás után megjelent a tanítványok felett, hogy isteni erővel ruházza őket fel. Megje-

lent az utolsó időben mindnyájunk felett, bár látatlanul és várja a bebocsájtást. Kész már helye a te szívedben? Vigyázz! Ne hogy Jézus, eljövetelekor azt mondja majd; meddig vesztegeltem feletted hiába! Engedd, hogy téged is újáteremtsen! Jézus azt tanácsolja nekünk is: „Békesség néktek! Vegyetek Szentlelket.“ Ján. 20, 19—22.

Buzgó M.

Az ország gyümölcsei jók, — csakhogy . . .

Ez volt azon kémeknek általános bizonyoságtétele, kik Kánaán gyümölcseivel — két ember által vitt szőlőfürttel, fügékkal és gránátalmákkal — Izráel táborába visszatértek. Kánaánban a növényzet csodáit látták, és az ország termékenységét dicsérték. Azonban, hogy magukat a túlzott híradás látszatától megóvják, hoztak magukkal mindenféle gyümölcsöket, amelyeket a táborban megmutattak. Mindazáltal mégsem volt túl nagy a lelkesedés, ujjongás és éneklés Isten áldása és a jövő haza felett. Egy komor árnyék volt a kémek arcán, amely reménytelenségüknek ezen szavak által adott kifejezést: „Csakhogy erős az a nép, amely lakja azt a földet és a városok is erősítve vannak, és felette nagyok; sőt még Anák fiait is láttuk ott.“ (4. Mózes 13, 29.) Nem mehetünk fel az ellen a nép ellen, mert erősebb az nálunknál. És rossz hírét vivék annak a földnek, melyet megkémlelték volt.“ (4. Mózes 13, 32. 33.) A nép most megértette a tényállást. A kémek visszatetsző ítélete nagyon kedvező talajra talált. „És felemelé szavát az egész gyülekezet és síra a nép azon az éjszakán.“ (4. Mózes 14, 1.) Ennyi a kémek tapasztalatából.

Van-e okunk a nép magatartását bírálni? Mily gyakran ítéljük el Izráel engedetlenségét, hálátlanságát és lázadását! Az pedig, aki egy bűn miatt felháborodik, még nem mutatja azzal, hogy ő attól szabad. A tolvaj kárhooztatja a tolvajt, a hazug a hazugot, a lázadó a lázadót. Hogy Izráel helyzetében mi Isten szeretetének bizonyítékaival szemben nagyobb hitet és nagyobb hálát tanusítottunk volna, természetesen tünik fel előttünk. Mégis, hogy ez nem így van és a kémek éppen ezen története az életben már ezerféleképpen megisméltődött, bizonyítják az esetek a gyülekezeten belül és kívül. Erre nézve néhány példát.

Isten megmutatja nekünk az ország gyümölcseit: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szivesség, jóság, hűség, szelidség. (Gal. 5, 22.) Isten azonban anyagi gyümölcsöket is mutat. Eskolból szőlőfürtöket, az élet gyümölcset, Sion

hegyét, az aranyvárost, a fehér ruhákat, és a mennyei Kánaánnak minden elgondolható dicsőségét. Ki vonhatta volna kétségbe ezen ország gyümölcseinek jóságát? Mindenfelé hangzik az emberek dicsérete a táborban: Az ország gyümölcsei jók — csakhogy... És imel Ezen „csakhogy” Izráel egész lázadását ezerféle ismétlésben rejti magában.

Volt egy idősebb hölgy. Az igazságot megismerte. Isten gyermekeinek életét, ami az életben a mértékletességet s a gyülekezetben a barátságot illeti, nagyon ideális és kívánatosnak találta fia számára. Feltette fia gyenge jellemét. Tagságát csak azért kívánta, hogy ezáltal gyermeke meg legyen őrizve. Mindenesetre a szombat szentnek tartása igen nagy áldozat volt, ezzel nem akart számolni, ez volt az „óriás” az ígért földjének bejárata előtt.

Gyakran kéri a prédikátort: „Kérem, közvetítsen számunkra egy szolgálót, de az önök gyülekezetéből. Tapasztalatunk alapján éppen ezen fiatal leányok jellemét becsüljük. Ők hűségesek, becsületesek, szorgalmasok, ma amikor alig lehet bízni az emberekben.”

Nem-e látták ezen szolgálataid urak is azon ország gyümölcseit? Maguk bizonyítják, hogy azok „másoknak jók”, azonban jobbnak látják, hogy az ország személyes birtoklásáról lemondjanak.

Némely előadást látogató dicséri a jó or-

szágot. Az új földről szóló előadásban élvezte azon ország előízét: nyugalmat, békét, boldogságot. A menny után való mélyebb vágyódás ragadta meg. A feltétel mégis igen nehéz. Látja az óriásokat, akiket először le kell győzni, Sátánt, a világ szeretetét, a test kívánságát és a nagyravágyást. Ezek borzalmat csepegtetnek beléje s úgy jár, mint egykor Izráel. Sír, hogy oly nehéz elnyerni azon országot.

Sajátságos, milyen sokat beszél némely gyülekezeti tag a mennyről és milyen szívesen éneklő vágyódó énekeit; mert — mégis oly szép és dicső lesz az új földön, ha egyik a másikat fűgefája alatt, és szőlőtőkénél meglátogatja. De meg kell állapítanunk, hogy meg van a nagy öröm az anyagi gyümölcs iránt, de kevésbé van meg a lelki gyümölcsöket illetőleg, úgymint: hűséges követés, bűnnek való meghalás, Istennek az övét megadni, szívbéli megbocsátás, jót cselekedni és adakozni. Az intés dacára a javulás gyakran elmarad. Ilyen keresztények nem bírnak kellő bátorsággal, hogy Sátán és óriásai ellen harcoljanak. Ilyen helyzetben vannak sokan az új föld kapuja előtt, amelynek gyümölcseit látták.

Németből fordította: Szabó Sándor

A könnyek elhomályosítják a szemet, de ki is mosnak minden porszemet.

Dániel próféta könyve. (6)

Máté 24, 15—16-ban figyelmezteti az Úr Jézus tanítványait a Dániel 9, 26—27-ben megjövendölt pusztító utálatosságra, ami Lukács 21, 20. v. bizonyossága szerint félreérthetetlen módon hadsereget jelent, amely a várost körüveszi és elpusztítja. Nabukodonozor is elpusztította a várost és a templomot, meghagyta azonban a zsidók önkormányzási jogát. A perzsák meg éppen segítségükre voltak a város és a templom újjáépítésénél. Görögország is meghagyta Júda önállóságát. A jövendölés szerint, (1. Mózes 19, 10.) egészen a Messiás eljöveteleig meg kellett maradnia. Mikor Megváltónk megszületett, ez már elvétetett Júdatól, mert az egész világ Róma jogára alatt volt egyesítve. (Lukács 2, 1.) Heródes csak egy római alkirály volt, aki fontosabb ügyekben csak a római helytartón keresztül intézkedhetett. Róma Kr. u. 70-ben rettenetes módon elpusztította Jeruzsálemet és a templomot is. Aki ezen ostromról és harcokról írt jelentéseket olvassa, nem kételkedhetik abban, hogy Róma csakugyan egy „pusztító utálatosság”. Ezen ország, amely 4000 lakosról

és 2 km² kiterjedésről 100 millió lakosra és többszázezer km² kiterjedésére növekedett, s melynek fővárosa — Róma, az egész világnak adminisztratív központjává lett és melynek katonái kegyetlenségükről közismertek voltak, valóban „összezúzott mindent”. (40. v.) Önönmagában egyesítette minden állam ügyét, azokat egy egységbe összetörve, külsőleg hatalmas birodalom képét mutatta. Mint Nagy Sándor birodalmának, úgy Róma birodalmának is volt egy igen fontos hivatása. Fénykora előkészíté az emberek szívét az Isten egyszülött Fiának befogadására; másrésztől a hatalmas birodalom által annyira meg lett könnyítve az embereknek egymással való érintkezése, hogy a Krisztus evangéliuma számára mindenütt nyitva állott az út. A római császárok isteni tiszteletet kívántak a maguk számára; természetes, hogy ezen tisztelet a mindinkább szaporodó keresztények részéről meg lett tagadva, ami összeütközést jelentett a római állam és a kereszténység között. Amíg a világ leghatalmasabb birodalmi vitézségük ellenére is Róma fegyverei alatt legyőzettek, a kicsiny keresztény gyülekezet lelki fegyvereivel győzelmet aratott felette. A római biro-

Az eredményes szombatiskola.

Szorgalom nélkül nincs eredmény sem pedig jutalom. A szombatiskola eredményessége, az ismeret nagyoobbítása, a lelki élet erősítése, az örömteljes adakozás, azok szorgalmától függ, kik a szombatiskolát vezetik. Azt a kérdést, hogy a tanulók hogyan készüljenek az osztálytanításra, ma nem tárgyaljuk, hanem inkább a tanítógyűlésre irányítjuk tekintetünket. Itt kell megtanulni a tanítónak, hogy az anyagot, hogyan adja elő az osztályban. A tanulmány tartalma előttünk ismeretes kell, hogy legyen. A tanítógyűlésen erre a kérdésre kell választ kapnia a tanítónak: Mi a lelki értéke a tanulmány gondolatának? Melyik helyet foglalja el ez az anyag? Isten tervében? Milyen vonatkozásban vagyunk mi, vagyok én vele? Aki a tanítógyűlést átveszi kell, hogy ezekkel a kérdésekkel tisztában legyen: Hogy lelkileg elmélyedhessen az anyagba, szükséges, hogy a lényegét a lényegtől megkülönböztesse, az egyes részek és a beosztás felől világossága legyen, és az anyagot önállóan adja elő. Ha hiányzik a gondolat, akkor rendszerint azt a kérdést teszik fel kezdetben: „Mi a tanulmányunk címe?” Ez betű szerinti tudomány. Inkább azt kérdezd: „Mi tanulmányunk főgondo-

lata, vagy tárgya?” vagy: „Melyik gondolat áll tanulmányunk központjában?”

Ne tartsál hosszú bevezetést. Pár mondat elegendő. Sokszor halljuk: Dächsel ezt mondja, Gerlach ezt mondja, Keil ezt mondja stb. Ne másokkal hozakodjunk elő, hanem inkább azzal, hogy mi mit tartunk fontosnak.

Ne prédikálj, hanem kérdezz! A prédikálás megöli az élénk kérdezést és válaszadást. Ezért kérdezz a fontos dolgok után. Ne szólíts fel senkit sem, hogy egy megjegyzést olvasson fel, ha ez nem okvetlenül szükséges. Ezáltal drága percek vesznek el.

Még sok mindent lehetne mondani, de egy más alkalommal majd folytatjuk.

Most egyenlőre ezt olvassuk el figyelmesen, s gondoljuk jól át és kérjük az Urat, hogy a továbbképzésben legyen nekünk segítségünkre.

Zarka D.

Ha nem tudsz villámokat szórni hagyd abba a mennydörgést is.

Egy szalmaszál felemeléséhez nem szükséges egy egész gépezetet mozgásba hozni.

Ha a madár jár is — úgy is észreveszik, hogy szárnyai vannak.

Egy levél, melyet a szél hajt — gyakran madárnak látszik.

---

dalom mind rothadtabb lett, s ma már 1400 éve annak, hogy feloszlott. Erre a feloszlási folyamatra azonban a jövendölés is rámutat, mert „**hogy a lábakat és újakat részint cserépből, részint vasból valónak láttad**“, ez azt jelenti, hogy „**ez egy megoszlott birodalom lesz**“. (eredeti szöveg szerint) (41. v.) Eddig ha az egyik elemment, a másik váltotta fel, azaz az egyik birodalom beleolvadt a másikba; itt azonban a cserép nem váltja fel a vasat, hanem a vas részei benn maradtak a cserép között. Ezen megosztott, vagy több részre szakadt birodalomban lesz azonban a „**vasnak erejéből**“ is. Tehát a római birodalomba egy idegen elem vegyül bele, amely bár feloszlítja a világbirodalmat, annak lényeges alkotórészeit, államformáját, törvényeit, közigazgatását, jogát teljesen magáévá teszi, s így a vasbirodalom erejét alkotó dolgokra támaszkodik állami életük. Mely idegen elem volt az, amely a birodalom feloszlási folyamatát megindította? A keresztény időszámítással kezdetét vette a népvándorlásnak nevezett vihar, amely Európát keletről nyugat felé átszántotta, egyik népet a másikra hengerelte, és sok népnek lakhelyét megváltoztatta.

A római birodalom ércfalai azonban sokáig megállást parancsoltak ezen néptömegeknek. Már Kr. e. 113-ban megkísérelték egyes Germán törzsek, (Cimberek, Teutonok) a római határon való benyomulást. Idők folyamán ezen barbárok közül sokakat felvettek a római hadseregbe; úgy, hogy Theodosius császár idejében a legjobb hadvezérek már németek voltak. Theodosius halálával a birodalom két részre oszlott, két fia uralkodása alatt, Róma és Konstantinápoly székhellyel.

Időközben a germán néptörzsek vihar-felhőkhoz hasonlóan gyülekeztek a birodalom határain, mígnem a hunok nyomása folytán — mint felhőszakadáskor az árvíz — Róma szép termőföldjeit elárasztották. Gótok, Burgundok, Vandálok, Szuevok, Hunok, Angolszászok stb. árasztották el az országot. Kétszer kellett Rómának megnyitnia büszke kapuit a győzők előtt; sőt a vandálok Geiserich alatt úgy fosztogattak, hogy azóta a „**vandalizmus**“ szállóigévé vált. Ezután még 9 császár lépett a trónra akiket a német zsoldosok és vezetők önkényesen választottak.

(Folyt. köv.)

SZEMELVÉNYEK

GYÜLEKEZETI HIREK

Fegyverkezési láz. Gilbert Murray oxfordi egyetemi tanár, az angol népszövetségi unió elnöke pár napja mondotta: „A mai állítólagos keresztény civilizáció többet költ a fegyverkezésre, mint amennyit az ókor legvadabb harcosai álmodni is merészelték. . . Az egész világ dühöngő fegyverkezési lázban él.”

Ujság 1931 június 14.

Leszerelési konferenciára készülődik a Népszövetség; nem nagy jóstehetség kell azonban annak megállapításához, hogy néhány üres szólam után eredménytelenül fognak szétoszlani. Pedig az utóbbi hetekben Amerika felől elég kedvező híreket hozott erre nézve a táviró. Amerika tudniillik hajlandó lenne lemondani a szövetségeseivel szemben fenálló követeléseiről, ha biztosítékot nyerne arra nézve, hogy az így felszabadult összeget nem a fegyverkezésre fogják felhasználni az illető államok. Ha viszont ennek fejében a győztes hatalmak is lemondanának a Németországgal szemben támasztott követelésekről, akkor nem szenved kétséget, hogy némileg enyhülne az egyre növekvő gazdasági válság.

Mily jó annak, aki a Szentírás jóvendőlésein keresztül tudja szemlélni az eseményeket, mert az tudja, hogy mindez csupán „kezdeté a nagy nyomorúságnak” amely eljő e világra az Úr Jézus visszajövetelét megelőzően.

Rovar-invázió. „Minthogy egy városban, vagy egy országban legalább annyi patkány él ma, mint ahány ember: Párizsban szerény számításokkal is feltételezhető négymillió patkány, amelyek így hatezer mázsa lisztet képesek elfogyasztani naponként. Hozzá kell venni, hogy a patkány szaporasága egyenesen csodába illő. Egyetlen nősténypatkány egy évben négyszer kölykedzik, mindannyiszor 8–10 kölyket hozva a világra; a hím patkány pedig már háromhónapos korában képes a pázásra. Rodwel kiszámította, hogy három év alatt egyetlen pár patkánytól 250,000 származhatik.”

„A fülbemászó ma már Kanadában, Dél-Amerikában, Új-Zeelandban, Tasmániában is meghonosodott s ha a terjeszkedése ilyen tempóban folytatódik, nemsokára meghódítja az egész világot.”

Magyar Hirlap 1931 március 25.

Egyes rovarok és kisebb állatfajták szaporodása olyan óriási, hogy helyenként, mint azt fentebb két hírünk is tanúsítja, komoly gondot okoznak az embereknek. Érdekes, hogy éppen akkor, midőn az ember a modern találmányok és ismeretek révén azt gondolja, hogy uralma alá kényszerítette magát a természetet is, az ilyen jelentéktelennek látszó állatok útján kell arra a tudatra ébrednie, hogy a föld uralma az ember számára nem is olyan zavartalan és bizonyos, mint azt sokan gondolják. Másrészt pedig ezen „rovar-inváziók” Isten csapásait is jelentik a bűnbesüllyedt világ számára, hogy feleszmélvén rágondoljanak az ember igazi elhivatására.

„És fejjé tesz téged az Úr . . . és mindinkább feljebbvaló leszel.” Kotz atyafi, a Generálkonferencia titkárainak egyike, beküldte nekünk azon levelek másolatát, melyekben az északamerikai Omaha város azon kívánságának ad kifejezést művünk vezetőségével szemben, hogy a Generálkonferencia tavaszi ülését náluk tartsák meg. Az alább következő néhány idézet mutatja, hogy Észak-Amerikában az adventi művet nem „káros szektának”, hanem éppen ellenkezőleg, áldásos tevékenységet kifejtő közösségnek tartják. Erre gondolva remélhetjük, hogy evangélizáló tevékenységünket más országokban is egyre jobban fogják tudni méltányolni.

Omaha város polgármestere többek között ezeket írta Watson atyafinak, a Generálkonferencia vezetőjének; „Omaha úgy lelkileg, mint más tekintetben igen sokat nyert az önök által itten megtartott legutóbbi konferencia útján. Mindannyian hálásak vagyunk az ittlétük alatt gyakorolt befolyásukért és biztosíthatjuk önöket, hogy minden meg fog történni delegátusaik szívélyes fogadtatása és kényelme érdekében.”

Ugyanakkor a kereskedelmi kamara elnöke ezeket írta: „Hangsúlyozni kívánom, hogy összefüggéseink oly mély benyomást gyakoroltak városunkra, hogy őszintén sajnálnánk, ha ide meghívásunkat nem állana módjukban elfogadni. Amennyiben meghívásunkat elfogadják, megígérjük, hogy rendelkezésükre bocsátjuk az önök által kiválasztott összejöveteleket; gondoskodunk arról, hogy el legyenek látva minden szükséges információval és együtt kívánunk működni az önök szerkesztőségi bizottságával.”

Örömet és elégtételt jelent számunkra ezen sorok olvasása és azon tudósítás, hogy Omaha városára oly maradandó benyomást gyakorolt Generálkonferenciánk bizottságának ülésezése. Ez is alkalmas arra, hogy hitünket erősítse az utolsó üzenet és Istenünk ügyének végeredményes győzelmében. Az Úr valóban „fejjé” és „mindinkább feljebbvalóvá” akarja tenni az ő népét.
Minck A.

Jóléti munkánk Békéscsabán. Példabeszédek 14, 21. Boldog ember aki a szegényekkel kegyelmességet cselekszik.

Ki nem akar boldog lenni? Bizonyára minden ember. Mindenki törekszik a boldogság után, csak nem a fenti szöveg szerint. Az em-

beriség sokasága abban véli látni boldogságát, ha minél többet a saját számára gyűjthet és nem csoda akkor, ha boldogtalanok és azok maradnak is. Pál apostol is azt mondja: „Boldogabb adni mint venni.“ Ap. csel. 20, 35.

A Békéscsaba „A” gyülekezet tábeája is azon célt követi. Igazi boldogság töltötte be szíveinket, amikor az első két csecsemő-vándorkosarat átadhattuk a gyermekvédő ligának. Azóta már megint két kosár készült el, amelyekből az egyiket a ligán keresztül egy családnak juttattunk, a másikat pedig testvéreknek adtuk.

Milyen is ez a „vándorkosár” és mi annak a célja? Először is a kosárról írok.

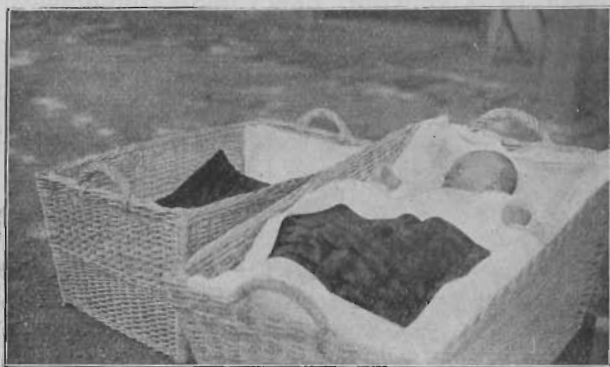
A kosár egy négyszegletes ruhakosár, 80 cm. hosszú, 45 cm. széles és 32 cm. magas. Benne van egy kis matrac, lepedő, párna és paplan. Azonkívül tartozik minden kosárhoz: 4–6 db pelenka, 3 ingecske és 3 ruhácska.

A békéscsabai A) gyülekezet Tábea tagjai munkában.

adni, illetve oda vinni azon családokhoz, akiket a liga nekünk ajánlani fog. Lehet, hogy evenvel együtt más munkát is találunk. Szívesen fogjuk ápolni a beteget is, lakását rendben tartani és ahol a szükség megkívánja, az egész családot addig gondozni, míg a beteg anya felépült. Meggyőződésünk az, hogy az ilyen jóléti munka által többet fogunk beszélni Jézusról, mintha csak szavakkal prédikálnánk.

Eddigi tapasztalatunk: Amikor legelőször a ligával érintkezésbe jutottunk, az illető úrnő több hölgynek, akik más egyesületek élén állnak, mutatta be a kosarakat. Így azok is tudomást szereztek mirőlünk és munkánkról is. Végül pedig az újságban jelennek meg cikkek. A legutóbbi június hó 21-én jelent meg, a következő szavakkal: „Köszönetnyilvánítás. Hálás köszönetet mond a Stefánia Szövetség az Adventista felekezetnek az adományozott szép

A vándorkosár teljes felszereléssel.

Ez a kosár a teljes felszerelésével.

Mi a célunk ezen kosarakkal? Hármat, amint már fent említettem átadtunk a ligának. Onnan ki lesznek adva szegény családoknak. Egy kosár hat hónapig marad egy-egy családnál, azután visszakerül a ligába, pelenka, ruhácska és ingecske nélkül, amit mi újból pótolni fogunk. Így azután egy másik családhoz kerülhet. A kosár tehát „vándorkosár”, mert minden hat hónapban egy másik családhoz kerülhet. Az újszülött az első perctől kezdve a kosárban találja nyughelyét. Egészségügyi szempontból nem jó, ha a kicsike, amint az általában szokás, az anya mellett alszik. Így nemcsak a szegény anyákon lesz segítve, akik nem voltak képesek egy kis kelengyével várni kicsikéjüket, hanem segítve lesz a kicsikén is, mert nem lesz többé ide-oda ráncigálva és be sem lehel az anya leheletét, amidőn mellette alszik.

A legfőbb célunk azonban emberekkel érintkezésbe kerülni, akiknek az irgalmas samaritánusról is bizonyosságot teheszünk. Azért a többi kosarakat (célunk 12 db.) mi fogjuk oda-

vándorkosárért és a hozzá készített kelengyéért.” Így megismernek bennünket ezen oldalról is, hogy áldásos szociális munkát végzünk.

Minthogy a hit cselekedetek nélkül holt, ha hiszünk a fenti szöveg igazságában, cselekednünk is kell szerinte. Mi pedig boldogok vagyunk hogy Jézusunkért és felebarátainkért dolgozhattunk és hogy munkánk által sok szegényt boldogíthatunk.

Kérjük az Urat, hogy áldja meg e munkánknak kicsiny kezdetét.

Murányi Árpádné

A magyar Unió ifjúsági kirándulása. Az első nagy alkalom, hogy ifjúságunk ez évben egy nagyobbszabású mátrai kirándulást rendez. Körülbelül ötven főnyi csoportunk vesz részt ezen a nyolc napos úton. Augusztus 8-án este indulunk Budapestről Hatvanon át Szurdokpüspökibe és onnan Ágasváron, Galyatetőn, Kékesen át Parádfüredőre, ahol a rézbányát fogjuk megtekinteni, onnan pedig Egerbe megyünk. Az út 90 km, amit hat nap alatt fogunk megtenni. Egerben szombat, azaz 15-én ifjúsági

ünnepélyünk lesz, ahonnan 16-án visszautazunk Budapestre.

Utunkon Bajor és Albrecht atyafiakon és jelen sorok íróján kívül még Greiner testvérnő is részt fog venni. Reméljük, hogy Isten áldása az atyafiakon keresztül nagy mértékben meg fog nyilvánulni, amidőn Isten igéjével szolgálnak nekünk.

Zarka D.

Missziókirándulások a traktátategyesület szolgálatában. A tavalyi gödöllői missziókirándulás eszméjét, az Úr segítségével az idén is megvalósítottuk. Már kora tavasszal foglalkoztatott kirándulásunk, mely az ember testét és lelkét egyaránt felüdíti. Ez évben a pesterzsébeti gyülekezet vezetésem mellett két missziókirándulást rendezett, amelyre a szomszéd gyülekezetek ifjúságát is meghívtuk.

Pünkösöd hétfőjén kirándultunk Szigetszentmiklósrá. Gyönyörű, akácvirágos dunamelletti

A szigetszentmiklósi kirándulás.

erdőben töltöttük el ezen napot. Az üdülés mellett azonban még 20 drb Az Idők Jeleit és néhány traktátot sikerült az Úr segítségével egy fél óra alatt eladni. A reggeli és délutáni istentisztelet alkalmával pedig a szép számmal összegyűlt kirándulók előtt tettünk bizonyosságot a pünkösdi és adventi gondolatokról.

A másik kirándulásunk június 14-én ismét a szép királyi nyaralón, Gödöllőn volt. Bár néhány héttel előttünk dolgoztak a könyvevangélisták, mégis sikerült 34 pengőt a délelőtti órákban árusításból összegyűjteni. Délután a kedves Zarka atyafi szólott a szépságú ifjúsághoz és vendégekhez, kiket árusítás közben hívtunk meg. Este a fáradt társaság, mint akik jól végezték munkájukat, vidám és örömteljes énekléssel tért haza.

Kirándultunk, játszottunk és kicsiny csapatunk ezen két kirándulás által mégis 45 pengő adósságot tudott a Kiadónknak letörleszteni. Kövessétek a jövőben is ezen kellemes és hasznos szórakozást.

Danhauser István

Az ez évi

ARATÁSI HÁLAMUNKA

szeptember 19-én kezdődik
és október hó 17-ig tart.

A pogány misszió várja eredményünket. Azért kedves Testvérem dolgozzunk addig, míg célunkat el nem érjük. Vegye ki mindenki részét a munkából és a jutalom nem marad el.

**FEJENKÉNTI CÉLUNK:
25 DARAB FOLYÓIRAT**

A Magyar Unió
Belmisszió Osztálya

Halálozás.

Június 1-én halt meg Gyulán szeretett kedves Kis Istvánné testvérnőnk. Az ő halála nagyon súlyosan érintette a gyulai gyülekezetet. A testvérnő, aki csak 49 éves volt, 21 évig volt tagja és kevés megszakítással mindig pénztárosa is a gyülekezetnek. A hűség, az odaadás, a pontosság és a testvérek iránti szeretet által, közkedvelt és nagyrabecsült lett mindenki előtt. A gyülekezetnek példás tagja volt, kedves férjének pedig igazi segítőtársa. A temetésen jelen voltak az összes gyulai testvérek, nagyszámú rokonság, ismerősei és szomszédai. Így lett kikisérve könnyes szemekkel utolsó útjára.

Ugy a háznál mint a sírnál az alulírott szólhatta Jel. 14, 13. és Ésaiás 26, 19. 20. alapján a vigasz és reménységnek szavait a gyászolókhöz.

Pihenjen békében az első feltámadásig, kedves férjének pedig legyen vigasza az Úr.

Murányi Árpád

„ADVENTHIRNÖK” H. N. Adventisták Magyarországi Uniójának közlönye.

Felelős szerkesztő: Streisinger Béla

Felelős kiadó: Zarka Dénes

Egyesszám ára 24 fillér.

Vallásos Iratok Nemzetközi Kiadóhivatala nyomdája Budapest,
I., Németyölgyi út 12.